

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

ΠΛΑΤΩΝ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ
ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ

ΤΟΜΟΣ Γ'.

Ὅν ἐστὶ περὶ τοῦ ἄν. θεοκίρου κ-θραπτοῦ
βουλεύσαστο ἢ περὶ παιδείας καὶ αὐτοῦ καὶ
τῶν αὐτοῦ οἰκείων. (Πλάτ. Θεάγης.)

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Χ. Ν. ΦΙΛΑΔΕΛΦΕΩΣ

1881

ΟΔΗΓΙΑΙ

περὶ ἐκμάθησεως ξένων γλωσσῶν καὶ ἰδίως τῆς γαλλικῆς

Ὁ καθηγητῆς τῆς γαλλικῆς γλώσσης ἐν τῷ Ἀρσακείῳ παρθεναγωγείῳ καὶ ἑταῖρος τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου κ. Δ. Ἡλιάδης-Βεζᾶνος παρέσχεν ἡμῖν εὐμενῶς πρὸς καταχώρισιν τὸ ἐξῆς ἀπόσπασμα προλόγου δημοσιευ-
θησομένου ἐν βιβλίῳ γαλλικῶν θεμάτων ὑπ' αὐτοῦ ἐκδιδομένῳ πρὸς με-
λέτην καὶ πρακτικὴν ἀσκήσιν τῶν ἐφιεμένων ἐκμαθεῖν τὴν παγκόσμιον
γαλλικὴν γλῶσσαν.

Ἐκτὸς συζητήσεως ὑπάρχει σήμερον ὅτι αἱ ζῶσαι γλῶσσαι δὲν διδά-
σκονται ὅπως αἱ ἀρχαῖαι· καθότι εἰς ταύτας μὲν μόνην τὴν τῶν κειμέ-
νων ἀνάγνωσιν, εἰς ἐκείνας δὲ πολλῷ πλέον τούτου ἐπιδιώκομεν, ἤτοι τὸ
γράφειν καὶ ὁμιλεῖν αὐτάς.

Παρὰ πολλοῖς τῶν μὴ ἐμβαθυνάντων ἀρκούντως εἰς τὸν τρόπον καθ' ὃν
αἱ γλῶσσαι διδάσκονται ἢ μανθάνονται, συγκεχυμένη τις ὑπάρχει ἰδέα
περὶ τε τῆς μεθόδου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς σπουδῆς αὐτῶν.

Ἐπὶ μακρὸν ἐγκύπτοντες εἰς τὴν γαλλικὴν, λόγου χάριν, ἐξίστανται
καὶ δυσανασχετοῦσιν ὅτι τὸν γραπτὸν λόγον εὐκόλως νοοῦντες, δὲν δύ-
ναιτο ὀρθῶς νὰ γράψωσι μικρὰν σειρὰν φράσεων, πολλῷ δ' ἤττον νὰ ἐκ-
φωνήσωσιν. Ἀπλούστατος ὁμῶς ὁ λόγος· καθότι ἔμαθον ὅτι ἐδιδάχθησαν,
ἤτοι τὴν μετάφρασιν κειμένων, ἀπέκτησαν δὲ συγχρόνως τὸ εὐχερέστε-
ρον μέρος τοῦ μαθήματος· καθότι πολλῷ εὐκολώτερον τὸ πνεῦμα ἐννοεῖ
τὸν πρόχειρον καὶ ὑπὸ τὰ ὄμματα κείμενον λόγον, ἢ τοῖς λέξεσι καὶ φρά-
σεσι ἐτοιμοῦς παρατεθειμένας, ἢ παρασκευάζει λόγον, οὗ δὲν ἔχει τὴν
ἔξιν, ἔτι δὲ δυσκολώτερον ἀναμιμνήσκειται προχείρως λέξεων ἐν τῇ τα-
χύτητι τῆς συνδιαλέξεως.

Παραλείποντες εἰπεῖν τι περὶ τῆς μητρικῆς γλώσσης, ἣν κατὰ τὸ πλεῖ-
στον παρὰ τῶν γονέων διδασκόμεθα, ἐν ἡλικίᾳ καθ' ἣν ἡ φύσις ἀσυνείδη-
τον μὲν, ἀλλὰ τεραστίαν παράγει ἐν τῷ πνεύματι ἐργασίαν, ἐνταῦθα ὁμι-
λοῦμεν περὶ ξένων γλωσσῶν καὶ ἰδίως περὶ τῶν λαλουμένων. Διαιροῦμεν
δὲ τὴν ἐκμάθησιν αὐτῶν εἰς τέσσαρας βαθμοὺς ἢ περιόδους, λαμβάνοντες
ὡς παράδειγμα τὸν Ἕλληνα μάνθανοντα τὴν γαλλικὴν. Καὶ δὴ λέγο-
μεν ὅτι.

Κατὰ τὸν πρῶτον βαθμὸν, ἐννοεῖ ὁ σπουδάζων κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον

τὰ κείμενα, ἤτοι τὸν γραπτὸν λόγον, ἀναλόγως τοῦ ποσοῦ καὶ τοῦ ποιῶν τῶν μελετῶν αὐτοῦ, ἀλλ' οὔτε γράφει οὔτε ὁμιλεῖ.

Κατὰ τὸν δεῦτερον βαθμὸν, δύναται τὸν ἑλληνιστὶ ὑπαγορευόμενον λόγον νὰ λέγῃ καὶ νὰ γράφῃ βραδέως ἐν τῇ γαλλικῇ.

Κατὰ τὸν τρίτον, ἀκούων ἀντιλαμβάνεται εὐκόλως τοῦ προφορικοῦ λόγου.

Κατὰ τὸν τέταρτον ἐκφέρει τὰ ἴδια αὐτοῦ διανοήματα ἐν τῇ γαλλικῇ· αὕτη δὲ ἡ περίοδος εἶνε ἡ τῆς σχετικῆς τελειότητος.

Ἐν τῇ σπουδῇ τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν συνεπεία τῆς ἀπανταχοῦ ἐπικρατούσης ὁμοιομορφου μεθόδου (καλῆς ἢ κακῆς, ἐπέχομεν εἰπεῖν) εἰς τὸν πρῶτον τῶν βαθμῶν τούτων ἀνέρχονται συνήθως οἱ μαθητὴντες, οἱ δὲ πολυμαθέστεροι καὶ οἱ σοφοὶ εἰς τὸν δεῦτερον, τινὲς αὐτῶν ἴσως εἰς τὸν τρίτον, οὐδεὶς δὲ εἰς τὸν τέταρτον· καθότι οὐδεὶς ὁ δυνάμενος εὐχερῶς καὶ ὡς ἐν ζώσῃ γλώσσῃ λαλεῖν ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἑλληνικῇ, ἢ λατινικῇ, ἢ σανσκριτικῇ, ἢ ἑβραϊκῇ κλπ. Πολλαπλᾶ τὰ τούτου αἴτια, ἀλλ' οὐ περὶ τούτου ἐνταῦθα. Ἀλλὰ καὶ ἀντιστρόφως ἐπέρχεται ἐνίοτε τὸ προεκτεθὲν τετράβαθμον ἀποτέλεσμα ἐν τῇ μαθήσει τῆς ζώσης γλώσσης· διὸ βλέπομεν τὰ ὑπὸ γαλλίδων παιδαγωγῶν ἀνατρεφόμενα παιδιά λίαν εὐχερῶς ὁμιλοῦντα, καίπερ ἀγνοοῦντα τὸν γραπτὸν λόγον, ὡσαύτως δὲ καὶ πολλοὺς ἐνήλικας συγχρωτισθέντας μετὰ Γάλλων. Ἀλλ' ἡ τοιαύτη γνῶσις τῆς γλώσσης περιορίζεται εἰς εὐαρίθμους φράσεις καλῶς ἐντυπωθείσας ἐν τῇ μνήμῃ, ὡς ἐκ τῆς ἐπανειλημμένης χρήσεως, οὐδέποτε δὲ αἱ οὕτω διδασκόμενοι τελειοποιουσι τὰς γνώσεις αὐτῶν διὰ μόνης τῆς πράξεως, καὶ ἀρκεῖ μικρὰ προσοχὴ ἵνα τις διακρίνη ὅτι ὀλιγίστας φράσεις ὀρθῶς λέγουσι. Γνωστὸν δὲ ὅτι ἀρκοῦσιν ἑκατοντάδες τινὲς λέξεων ἐκ τῶν μᾶλλον εὐχρήστων πρὸς ἔκφρασιν διαφόρων ἰδεῶν καὶ πρὸς συνδιάλεξιν. Καίπερ δὲ μὴ παρῆγνωρίζοντες τὸ ἐκ τῆς τοιαύτης ἐμπειρικῆς διδασκαλίας ἀποτέλεσμα, ἀποφαινόμεθα ὅτι, παρὰ τοῖς ἐνήλιξι μόνῃ ἢ λογικῇ καὶ κατὰ θεωρίαν διδασκαλίᾳ τῶν τύπων, τῶν λέξεων καὶ τῆς συναρμογῆς αὐτῶν καὶ ἡ μετὰ τῆς μητρικῆς ἀδιάκοπος σύγκρισις εἰσάγουσιν εἰς τὴν ἀληθῆ γνῶσιν τῆς ξένης γλώσσης, καὶ εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ γεῦσιν, οὕτως εἰπεῖν, τῶν καλλωνῶν, ὅς αὕτη ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῶν ἀλλοφώνων λέξεων περιβάλλει, ἐφοδιάζουσι δὲ αὐτοὺς δαψιλῶς εἰς περαιτέρω ἴδιαν μελέτην. Ἀλλ' οὐχ ἦττον ἀπαραίτητος καὶ ἐπιτακτικὴ παρίσταται ἡ χρῆσις ἰδίως τῆς γαλλικῆς γλώσσης πρὸς γραφὴν καὶ συνδιάλεξιν, εἰς ἡμᾶς τοὺς Ἕλληνας, ὧν ἡ μὲν γλώσσα (λέγομεν τὴν νῦν λαλουμένην) εἰς ἐλάχιστον κύκλον ἐκτείνεται ἐν τῷ κόσμῳ, τὸ δὲ πολυπράγμον καὶ ἐπιχειρηματικὸν εἰς μέγισ-

στον. Ἐντεῦθεν ἡ ἀνάγκη μεθόδου ἰκανῆς ἵνα ἐπιφέρῃ τὸ πολλαπλοῦν ἀποτέλεσμα περὶ οὗ ἀνωτέρω εἵπομεν, ἥτοι τὴν τοῦ γραπτοῦ καὶ προφορικοῦ λόγου ἀντίληψιν, καὶ τὴν εἰς γραπτὸν καὶ προφορικὸν λόγον ἔκφραξιν, ἅπερ διάφορα ὄντα, ὅλως διάφορον ἀπαιτοῦσιν ἐργασίαν.

Ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ παρόντος αἰῶνος μεγάλη ἐγένετο πρόοδος ἐν τῇ ἐκμάθησει τῶν ξένων γλωσσῶν, διὰ τῆς ἐκπονήσεως καλῶν καὶ εὐόνων διγλώσσων λεξικῶν, διὰ τῆς τελειοποιήσεως τῆς γραμματικῆς συγκρίσεως, καὶ ἐν γένει διὰ τῆς αὐξήσεως τῆς μεταξὺ τῶν ἔθνων ἐπιμιξίας.

Ἀλλὰ τὸ μέγιστον εἰς τὴν πρακτικὴν διδασκαλίαν τῶν γλωσσῶν βῆμα ἐγένετο ἀπὸ τῆς δημοσιεύσεως τῶν καλουμένων μεθόδων τῶν **Ollendorf, Ahn, Robertson, Otto** κλπ. Τοῦ πρώτου ἰδίως ἡ μέθοδος ἐφαρμοσθεῖσα εἰς τὰς πλείστας τῶν εὐρωπαϊκῶν γλωσσῶν διευκόλυνε τὰ μέγιστα τὴν τούτων ἐκμάθησιν.

Τὸ σύστημα τῶν συγγραφέων τῶν μεθόδων τούτων ἦν ἀπλούστατον, διότι κατὰ μέρος θέντες τὴν πατροπαράδοτον καὶ ἐπὶ τῶν ἀρχαίων γλωσσῶν ἐφηρμοσμένην μέθοδον τῆς ξηρᾶς μεταφράσεως τῶν κειμένων, μετὰ τοῦ συρφετοῦ τῶν γραμματικῶν κανόνων, εἰσῆγαγον οὗτοι τὸν ἀντίθετον τρόπον τῆς ἐκ τῆς μητρικῆς εἰς τὴν ξένην γλῶσσαν μεταγλωττίσεως φράσεων, οὐχὶ εἰκῆ καὶ παραλόγως λαμβανομένων, ἀλλὰ χρησίμων εἰς τὸν καθ' ἡμέραν λόγον, παρενείροντες ἅμα καὶ τοὺς συνηθεστάτους κανόνας. Οὕτω δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οἱ μαθηταὶ μετ' ἐκπλήξεως εἶδον ὅτι ἠδύναντο ἵνα ποιῶνται χρῆσιν παντὸς μανθανομένου.

Παραλείποντες τὸ πομπῶδες τῆς ἐπαγγελίας ὅτι ἐντὸς ἑξ μηνῶν διδάσκεται τις γλῶσσα, εἰ καὶ τοῦτο πολλοὺς ἐνεθάρρυνεν εἰς ἐπιχείρησιν τοῦ ἔργου, οὐδόλως ὀκνοῦμεν ἵνα κηρυχθῶμεν θερμοὶ τῶν μεθόδων τούτων ὀπαδοί, καὶ δημοσίᾳ ἀναγνωρίσωμεν οὓς αὐταὶ ἀπέφερον ἀγλαοὺς καρπούς, ἰδίως δὲ ἡ τοῦ **Ollendorf** μέθοδος, πρὸ πολλοῦ μεταφρασθεῖσα ὑπὸ τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἡμῶν συναδέλφου κ. **N. Κοντοπούλου**.

Ἄλλ' ἡ μέθοδος αὕτη περὶ τὸ στοιχειῶδες καὶ πρακτικὸν τῆς διδασκαλίας μᾶλλον διατρίβουσα, ἥμιστα δὲ περὶ τὴν θεωρίαν, δὲν ἐπαρκεῖ εἰς ἐκτενεστέραν καὶ βαθυτέραν σπουδὴν. Ἀνεπαρκῆς δὲ ὑπάρχει καὶ ἐν τῇ δημοσίᾳ τῶν ἐκπαιδευτηρίων διδασκαλίᾳ, ἐνθα σκοπὸν προτιθέμεθα οὐ μόνον τὴν ἀπομνημόνευσιν καὶ χρῆσιν ἑκατοντάδων τινῶν λέξεων ἀλλὰ κυρίως ἐν ταῖς ἀνωτέραις τάξεσι τὴν ἀνάπτυξιν καὶ πρὸς τὴν μητρικὴν ἡμῶν γλῶσσαν ἀντιπαράθεσιν τῶν διανοητικῶν ἔργων τῶν μεγάλων συγγραφέων, εἰς τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν διάπλασιν τῆς νεολαίας ἀποβλέποντες, καὶ εἰς τὴν ἐν τῷ ἡμετέρῳ ἔθνει μετοχέτευσιν τῶν ἰδεῶν

καὶ τῶν διανοητικῶν κτήσεων τῶν σοφῶν τῆς Εὐρώπης ἐθνῶν.

Βεβαίως δὲ οὔτε ἀξιοῦμεν, οὔτε δυνατὸν εἶνε νὰ διδάξωμεν πολλὰ, τετράκις ἢ πεντάκις τῆς ἐβδομάδος παραδίδοντες ἀνὰ μίαν ὥραν ἑκάστοτε εἰς τάξιν μαθητῶν πολυπληθῆ, οἵτινες παρὰ μόντης τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐπιμελείας, πρέπει νὰ προσδοκῶσι τὰ αἴσια ἀποτελέσματα. Ἀλλὰ ἡ εὐμέθοδος ἐργασία τὸν τε χρόνον οἰκονομεῖ καὶ τὰς δυσκολίας ἐξομαλύνει. Ἐφ' ᾧ δίδομεν τοῖς φίλοις σπουδασταῖς τὰς ἐξῆς συμβουλὰς. α') Νὰ ἐκμανθάνωσιν ἀπταιστῶς τοὺς γραμματικούς τύπους, ἧτοι τὰς μεταβολὰς τῶν κλιτῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἰδίως δὲ τὰ ῥήματα.

β') Ν' ἀναγινώσκωσι μετὰ προσοχῆς τὰ κείμενα· μεταφράζοντες δ' αὐτὰ ν' ἀπαγγέλλωσιν ἐπὶ τῆς ἑλληνικῆς ἐξηγήσεως τὸ γαλλικὸν κείμενον, πρὸς δὲ ν' ἀπομνημονεύωσι δις ἢ τρίς τῆς ἐβδομάδος ἀνὰ πέντε ἢ δέκα στίχους εὐλήπτου τινος ποιήματος.

γ') Πᾶν μανθανόμενον κείμενον ν' ἀντιγράψωσιν ἀπὸ μνήμης, καὶ εἶτα διορθῶσι παραβάλλοντες πρὸς τὸ πρωτότυπον, τοῦτο δ' ἐπανειλημμένως μέχρι οὗ γράψωσι τὸ μεμαθημένον ἀλανθάστως.

δ') Νὰ σημειῶσιν ἐπὶ μικροῦ τετραδίου πᾶσαν νέαν καὶ ἄγνωστον αὐτοῖς λέξιν. Τὸ δὲ τετράδιον τοῦτο οἶονεὶ ἐγκόλπιον νὰ φέρωσι μεθ' ἑαυτῶν, καὶ διηνεκῶς νὰ ἐπαναλαμβάνωσι τὰς λέξεις· χρησιμώτερον δ' εἶναι τὴν ἑλληνικὴν λέξιν γράψωσι πρὸ τῆς γαλλικῆς.

Τὴν ἐργασίαν ταύτην τολμῶμεν ἵνα συστήσωμεν εἰς πάντα ἀναγνώστην γαλλικοῦ λόγου, καὶ εἰς αὐτοὺς τοὺς ἐγκρατεστάτους τῆς γλώσσης, διότι οὐδ' οἱ σοφώτατοι τῶν Γάλλων ἀξιοῦσιν ὅτι ἐπίστανται πάσας τὰς λέξεις καὶ φράσεις τῆς γλώσσης αὐτῶν. Ἐν τῇ μαθήσει δὲ ἰδίως ἐπικρατεῖ ὁ φυσικὸς νόμος τῆς τριβῆς καὶ ἀπωλείας τῆς δυνάμεως (*déperdition de force*) καὶ ἀνάγκη διηνεκοῦς ἀναπληρώσεως τῶν ἀπολλυμένων· χρησιμώτατον δὲ τὸ ν' ἀναγινώσκῃ τις κρατῶν μολυβδίδα καὶ στίζων τὰς ἀγνώστους ἢ περιέργους λέξεις (διατὶ δὲ ὄχι καὶ τὰς ἐννοίας), ν' ἀντιγράψῃ αὐτὰς ἀκολούθως, ὅσον ἔνεστι συντόμως, διότι ἄλλως λησμονοῦνται καὶ ὁ ἐκ τῆς ἀναγνώσεως καρπὸς ἀπόλλυται.

ε') Συμβουλευόμεν τοῖς σπουδασταῖς ἵνα ὠφελῶνται πάσης περιστάσεως πρὸς συνδιάλεξιν ἐν τῇ γαλλικῇ, καὶ εὐθαρσῶς νὰ λέγωσιν ὅσον ὀλίγα καὶ ἂν γινώσκωσιν. Ἐν ἐλλείψει συνδιαλέξεως ν' ἀναγινώσκωσιν ὑψηλοφώνως γνωστὰ τεμάχια.

ς') Νὰ μὴ ἀρκῶνται ποτε εἰς τὴν πρώτην ὑπὸ τοῦ λεξικοῦ διδομένην σημασίαν τῆς λέξεως, ἀλλὰ πάσας ἐφεξῆς νὰ διεξέρχωνται· εἰάν δὲ τὸ χωρὶον δυσεξήγητον, νὰ καταφεύγωσιν εἰς τελειότερα λεξικά, ἢ τέλος εἰς τὸν εἰδήμονα τῆς γλώσσης.

ζ') Ὁ ταῦτα γράφων καίπερ τὸν βίον αὐτοῦ ἐν τῇ γαλλικῇ κατατρίψας διδασκόμενος τε καὶ διδάσκων, καὶ δεκαπενταετίαν ὄλην ἐν Παρισίοις διαμείνας ὁμολογεῖ ὅτι καὶ νῦν ἔτι ἐν τῷ μεγάλῳ τοῦ Littre λεξικῷ κατ' ἐπανάληψιν διεξέρχεται σημασίας λέξεων εὐκόλων βεβαίως φαινομένων εἰς τοὺς πολλοὺς, οἷα τὰ ῥήματα *avoir, être, aller, donner, faire, prendre, tenir* κλπ. αἱ λέξεις *coup main, œil, tête* κλπ. καὶ ὅμως δι' αὐτῶν σχηματίζονται πλεῖστα ὅσαι περιφράσεις καὶ ἰδιωτισμοὶ δυσεξήγητοι κατὰ λέξιν.

η') Ἐπὶ πᾶσι δὲ συνιστῶμεν σύντονον ἐργασίαν καὶ διηνεκῆ καθότι, μικρὰ διακοπὴ ὀλίγων μηνῶν ἐξαφανίζει πολυχρονίους μόχθους. Δίωρος σπουδὴ τακτικῶς καθ' ἐκάστην γινομένη εἶνε πολλῷ πλέον γόνιμος τῆς μακροτέρας ἀλλ' ἀτάκτου. Καὶ τίς δὲν δύναται νὰ εὕρῃ πρὸς τοιαύτην μελέτην μίαν ὥραν κατὰ τὴν πρωΐαν καὶ μίαν κατὰ τὴν ἑσπέραν, ἀφοῦ τοσαῦτα τὰ διδακτικὰ ἅμα δὲ καὶ τερπνὰ ἐν τῇ γαλλικῇ ἀναγνώσματα.

Ἰστάτην δὲ ἀλλὰ σπουδαιοτάτην συμβουλήν δίδομεν τὴν ἀποφυγὴν κατὰ τὰς εἰς τὴν ἑλληνικὴν μεταφράσεις τῶν ἀηδῶν ξενισμῶν, οἵτινες συνήθως ἀσχημίζουσι τὰς πλεῖστας τῶν ἐν ταῖς ἑφημερίσι καὶ ἀλλαγῶν γινομένων μεταφράσεων. Ὁ μετὰ προσοχῆς μεταφράζων, διπλοῦν κέρδος κομίζεται τὴν τε ξένην γλῶσσαν μαθηθάνων καὶ τῆς μητρικῆς ἐγκρατέστερος γινόμενος.

Συνελόντες δὲ, μικτὴν τινα μέθοδον εἰσηγούμεθα πρὸς ἐκμάθησιν τῆς γαλλικῆς, ἥτοι μετάφρασιν πεζῶν κειμένων μετ' ἀπομνημονεύσεως ποιημάτων καὶ λέξεων, ἄφθονον δὲ καὶ ποικίλην θεματογραφίαν.

Πρὸς μετάφρασιν εὐποροῦμεν εὐτυχῶς διαφόρων συλλογῶν γαλλικῶν κειμένων¹ ἀλλὰ μετὰ τὰς περὶ ὧν ἐν ἀρχῇ εἶπομεν στοιχειώδεις θεματογραφίας οὐδὲν παρ' ἡμῖν εἶδομεν κατάλληλον ἔργον πρὸς τελειότεραν ἐργασίαν καὶ ἀσκησιν τοῦ σπουδάζοντος. Ἀπὸ πολλοῦ δὲ πρόχειρον ἔχοντες ἐν τῇ ἡμετέρᾳ διδιδασκαλίᾳ παρὰ τῇ Φιλεκπαιδευτικῇ Ἐταιρείᾳ τὴν ὑπὸ τοῦ Desgues *Γαλλικὴν Γραμματικὴν* καὶ πληρεστάτην κρίνοντες αὐτὴν πασῶν τῶν ἑλληνιστῶν ἐκδεδομένων ἔγνωμεν, συνάψαι αὐτῇ τὸ παρὸν *σ υ μ π λ ῆ ρ ω μ α* ἥτοι σειρὰν θεμάτων εὐμεθόδως συντεταγμένων πρὸς ἐφαρμογὴν πάντων σχεδὸν τῶν γραμματικῶν καὶ συντακτικῶν κανόνων βοηθείᾳ τῶν παρενευρομένων παραπομπῶν. Ἄπαντα τὰ ἐν τοῖς θέμασι

(1) Ἡ τῆς Χρηστομαθείας τοῦ μακαρίτου Ι. Καρασούτσα ὑστάτη ἐκδοσις περιέχει ὕλην παικιλωτάτην πεζὴν τε καὶ ἕμμετρον.

τούτοις παραδείγματα ἐλήφθησαν ἐκ δοκίμων συγγραφέων, ἔστιν ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῶν καθ' ἡμέραν συνήθων φράσεων.

Ἐν ἀρχῇ προτέτακται λεπτομερῆς πραγματεία περὶ τῆς χρήσεως τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν τοῦ οὔσιωδεστάτου τούτου μέρους τοῦ γαλλικοῦ λόγου, καὶ πίνακες τῶν διὰ τῶν *en* καὶ *y* σχηματιζομένων γαλλισμῶν. Ἐν τέλει δὲ προσετέθησαν κανόνες περὶ τῆς χρήσεως τῶν χρόνων τοῦ ῥήματος, πρωτοτύπως συντεταγμένοι γαλλιστὶ, καὶ πρὸ πολλοῦ χειρογράφως διδόμενοι εἰς τὰς τῶν ἀνωτέρων τάξεων μαθητρίας αἰτινες ἀρκούντως ἤδη κάτοχοι οὔσαι τῆς γαλλικῆς, δεόν ἵνα ἀπομνημονεύωσι τὰ γραμματικὰ ἐν τῇ γλώσσῃ ταύτῃ.

Συγχρόνως δ' ἐκδιδόντες τὴν *Κλειδα* ἤτοι τὴν γαλλικὴν μετάφρασιν, οὐ μόνον τῶν θεμάτων τούτων ἀλλὰ καὶ τῶν ἐν τῇ *Γραμματικῇ* τοῦ *Desgues*, ἐλπίζομεν ὅτι παρέχομεν τοῖς φιλοπόνοις σπουδασταῖς χρησιμώτατον βοήθημα πρὸς αὐτοδιδασκαλίαν.

Πεποίθαμεν δὲ ὅτι συντελοῦμεν οὕτω τὸ ἐφ' ἡμῖν εἰς πλείονα διάδοσιν τῆς χαριέσσης γλώσσης ἔθνους σοφοῦ, φίλου καὶ φίλα ἡμῖν φρονούντος.

Ἐν Ἀθήναις τῇ α' Σεπτεμβρίου αὐπά.

Α. ΗΑΙΑΔΗΣ-ΒΕΖΑΝΟΣ.

Α Π Ο Σ Η Σ Μ Α

Πρακτικῶν τῶν Γενικῶν συνελεύσεων τοῦ Ζ' συλλογ. ἔτους
1879—1880.

Ἐν τῇ Β' γενικῇ συνελεύσει, γενομένη, ὡς ἔθος τῇ 15ῃ Αὐγούστου, ἡμέρα καθιερωμένη ὑπὸ τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Συλλόγου, ὅπως ἐορτάζεται ἡ ἰδρυσις αὐτοῦ καὶ ἀπαγγέλονται αἰ λογοδοσίαι τοῦ τε Προεδρείου καὶ τοῦ Ταμίου, πρῶτον μὲν ἐψάλη ὑπὸ ἱερέως ὁ προσήκων ἀγιασμὸς, εἶτα δὲ ὁ Πρόεδρος κ. Κ. Ι Γραμματικόπουλος ἀφηγήθη ἐν συντόμῳ λόγῳ τὰ κατὰ τὸ Ζ. συλλογικὸν ἔτος ὑπὸ τε τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου πεπραγμένα, μεθ' ὧν ὁ ταμίας κ. Ν. Ἀναστασίου ἐξέθηκεν ἐν πάσῃ λεπτομερείᾳ τὴν ἐν γένει οἰκονομικὴν κατάστασιν τοῦ Συλλόγου καὶ ἰδίως τὰ τῆς διαχειρίσεως αὐτοῦ. Ὁ λόγος τοῦ προέδρου δημοσιεύ-